

stadig lige haardnakkede Vægning ved at forsone sig med det Liv og det Samfund, som han dog baade ved Fødsel og Opdragelse tilhørte. Han havde „Intet lært og Intet glemt“, som Faderen plejede at sige med en sørgmodig Hovedrysten, . . . og i saa Henseende delte hun ganske den øvrige Families Opfattelse af ham. Hun betragtede hans Tilbøjeligheder som sørgelig Forvildelse, en Slags Sygdom i Sindet, der syntes at være bleven uhelbredelig.

Imidlertid blev hun — uden at vide det — opmærksomt iagttaget henne fra Havediget af en lille Pige. Det var Emanuels ældste Datter, den nu sekssaarige Sigrid, som sad der med sit Lokkehoved gemt i en stor Helgolænderhat og Skødet fuldt af afplukkede Markblomster. Det ellers saa rastløse og støjende Barn sad saa besynderligt stille og andægtigt, rørte sig ikke af Pletten, skottede blot nu og da hen til Tanten med et stjaalent Blik.

Denne usædvanlige Højtidelighed havde hvilet over Barnet lige siden den foregaaende Middag, da hun kørte gennem Landsbyens Gade. Under Gaarsdagens lange Aftenskumring havde hun siddet ganske tavs henne ved Vinduet inde i Barnekammeret og stirret ud paa Regnen uden at ville